

Paradigmskiftet från gruppomsorg till individomsorg



Detta är den andra och avslutande delen av Per Hagenäs' text om värdegrunden.

Det fanns en tid då makthavarna utgick från en någorlunda saklig beskrivning av verkligheten och självklart prioriterade svenskarnas intressen. Mer genomgripande beslut utformades i enlighet med grundlagen och föregicks av konsekvensutredningar. Statens offentliga utredningar borgade för att politikerna tog hjälp av experter. Vallöften skulle vara något så när realistiska. Svenska folket var ett bra folk och valda politiker utgick inte från att de var onda och förtryckande. Eftersom den tidens värdegrund företräddes främst av män och styressättet var traditionellt, skulle man kunna kalla det för en traditionell och *manligt styrd gruppomsorgsdiskurs*. Man värnade den egna gruppen, även om klassamhället och könsdiskriminering naturligtvis fanns. Fokus låg på att svenskarnas land och pengar tillhörde svenskarna. Gåvor till andra folk skulle klart redovisas i budgeten. Makten skulle utgå från folket genom representativitet och folkomröstningar skulle föregå stora beslut.

Ingenting av detta följs idag. Det har skett ett paradigmskifte till en *kvinnligt styrd individomsorgsdiskurs*. Med detta begrepp vill jag inte döma ut kvinnor som politiker, myndighetschefer och opinionsbildare utan markera att det handlar om vilken värdegrund som ligger bakom besluten. Med medias benägna bistånd har den feministiska regeringens styre utvecklats till en katastrof, som nog främst drabbar landets kvinnor, med fattigdom, stress och otrygghet. Den nya diskursen krockar med de naturliga könsrollerna, där mannen värnar gruppen mot yttre aggression, det vill säga nationen/familjen och där kvinnans uppgift är att värna och vårda familjens medlemmar.

Med alla individers lika värde som styrande idé, utökas familjegruppen till att gälla alla. Konsekvensen blir att svensken inte har ett högre värde eller ens ett egenvärde, jämfört med vem annan som helst. Synsättet kallas som bekant för "Den rätta värdegrunden" eller "Allas lika värde". Detta är uppenbart en kvinnlig omvårdnads- och jämlikhetsdiskurs, med fokus på rättigheter. Ointresset för de ekonomiska konsekvenserna kan illustreras med feministikonen Gudrun Schymans replik till Jimmie Åkesson, när hennes rättighetslista skenade. Avfärdande sa hon att ekonomi är väl ointressant. Samma ekonomiska ointresse kopplas också till argumentet för att bevilja asyl, nämligen att det handlar om att rädda "flyktingar som flyr för sina liv". Då kan man väl inte vara så illasinnad att man börjar räkna på kostnaderna!

Den kvinnligt styrda individomsorgsdiskursen gör konsekvensutredningar, helhetsbild och statistik, det vill säga det äldre sättet att styra ett land, till ideologiska fiender. Traditionellt tänkande kring konsekvenser nonchaleras idag totalt. Under tio års tid har 30 migrationspolitiska beslut fattats i Sverige. I brott mot grundlagen men i samklang med den nya värdegrunden har inte en enda konsekvensutredning gjorts. Konsekvenserna ser vi.

För den invandrare som vill komma i åtnjutande av den svenska välfärden i denna nya omvårdnadsdiskurs räcker det med att slänga eller gömma passet och med ordet flykting presentera sig som ett omvårdnadsobjekt. Att 90 % av dem som söker asyl inte kan eller vill visa upp sitt pass leder inte till avvisning utan tvärtom förbättras deras möjligheter att beviljas asyl. Gymnasielagen innebär ju att du ska ha nekats asyl för att kunna få asyl. En cynisk men realistisk reflektion är att makteliten behöver "flyktingarna" för att visa den rätta värdegrunden. Notan får skattebetalarna stå för.

Etablissemangets maniska försvar av den rätta värdegrunden är, som jag tolkar det, ett försvar av paradigmskiftet och den kvinnliga omvårdnads- och jämlikhetsdiskursen. De goda värdeorden är också onekligen goda, vilket gör att man kan hoppas på att verkligheten rättar in sig efter dem. *Besvärjelser* är ett annat ord för detta fenomen. När konsekvenser och kritik sent omsider infinner sig förstår man att detta styrsätt inte håller. Det leder emellertid inte till någon tillnyktring. Istället utlöser det våldsamma attacker på kritikerna. De skändas som nazister, rasister och främlingsfientliga och det blir hedersamt att "våga vägra debatt" samt "att inte samtala med dem". Skambeläggningen måste hållas vid liv. Den egentliga orsaken är att man blivit på det klara med att om man vill försvara sin ideologi, så kommer man att förlora.

Omvårdnadsviljan finns överallt, på gott och ont. Så gott som alla tycker det är viktigt med sopsortering, "Fairtrade", klädinsamling, kravodlat och socialt engagemang, men också personlig fysisk och själslig omvårdnad. Vi mår bra av att känna oss goda och av övertygelsen om att göra det rätta. Emellertid, konsekvensbeskrivningarna och de kritiska granskningarna saknas också här. Sopsortering medför att tusen bilar åker omkring med sopor, Fairtrade kan ses som en bluff, kravodlat är inte självklart mer hälsosamt, klädinsamling slår ut den lokala

produktionen, allmosor kan ses som droguppehållande etc. Att ta ansvar är egentligen något annat än att vara god.

Den nya värdegrundens sektliknande lojalitetskrav gör att rätt kön, etnicitet och framför allt politisk lojalitet är viktigare än kompetens. Det är exempelvis inte så viktigt att förstå att ett hemligt register är hemligt. Det är häpnadsväckande att MSB sysslar med genusforskning när Sverige inte har reservlager för mat och bränsle eller krisplaner om betal- och energisystemen slås ut. Ljusdals kommun med 90 % skog har tre jämställdhetsstrategier men ingen krisplan för skogsbränder, vilket visade sig vid den gångna sommarens skogsbränder. Regeringen ger direktiv till statliga institutioner i form av styrdokument. Dessa domineras i dag av genusfrågor, likabehandling, miljö- och klimatfrågor. Det som rör själva verksamheten lär volymmässigt ta mindre plats.

Den nya värdegrunden ska styra all verksamhet i samhället, eftersom den gamla uppfattas som förtryckande. Makteliten kräver ingenting mindre än en kulturrevolution, för att skapa framtidssamhället. Läroplanen för skolorna ger därför lärarna i uppgift att undervisa om demokrati och jämlikhet, värdeord som är lätta att bejaka. Problemet uppkommer när värdeorden ska översättas till handling. En del lärare tolkar dem som att opposition mot den rätta värdegrunden är odemokratiskt, vilket avspeglar sig i undervisningen.

Inkluderingskraven i skolan ligger i samklang med värdegrunden och innebär att alla barn ska integreras i samma klass. Elever från dysfunktionella skolor bussas till fungerande skolor. Elever med speciella behov ska få dem tillsedda, samtidigt som läraren genomför normal undervisning för de övriga. Detta är i praktiken omöjligt och drabbar samtliga elever. Samma tänk ligger bakom att vuxna afghanska män utan rätt förkunskaper integreras som tonåringar i gymnasierna.

Skolverkets anspråk på att lära ut rätt värdegrund har också den negativa effekten att vi vänjer oss vid att åsikter och beteende ska bedömas och styras av en överhet. Universitet och högskolor har numera ett obligatoriskt moment där man frågar och aktualiserar om elever känner sig kränkta. Detta trots att de har med vuxna människor att göra, som får förutsättas veta vad ett korrekt beteende är. Fokuset på kränkthet och frågeformulären ger intryck av enorma problem och skapar rädsla och därmed förtryck. Det driver också fram aktivistiska lättkränkta människor, som det i den rådande diskursen är svåra att försvara sig mot.

Under nationalismens dagar var det folket som stod i centrum. Detta ledde till en enorm mängd folkrörelser: arbetare, nykterhet, utbildning, patriotism, väckelserörelser, orkestrar, körer. Det kan beskrivas som en demokratiexplosion. Idag prioriteras individualism och det är konsumtionen som ska göra livet meningsfullt. Familjens funktioner och mänskligt ansvar har successivt övertagits av institutioner. Tryggheten för de äldre, barnen och kvinnorna är idag

statens ansvar, inte familjens, föräldrarnas, mannens, släktens eller vännernas. Det finns många fördelar med detta men det är ändå ett faktum som borde relateras till sina konsekvenser. Kanske är det vårt begränsade ansvar som är orsaken till att vi inte bryr oss om den destruktiva samhällsomvandlingen? Vi förleds till att tro att politik är en verksamhet där vanliga människor inte ska lägga näsan i blöt.

Per Hagenäs

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/09/13/paradigmskiftet-fran-gruppomsorg-till-individomsor>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.